

Rahima Abdullahs demonstrationstale

Taler

Rahima Abdullah
Gymnasieelev, debattør

Sted

Udrejsecenter
Kærshovedgård

Omstændigheder

Talen er uploadet på Facebook 24. marts 2019

Mit navn er Rahima Abdullah. Jeg er kurder og er født og opvokset i Syrien. Jeg kan ikke huske noget andet fra min barndom end krigen. Jeg flygtede fra krigen for ca. 3 år siden. Nu bor jeg i Danmark, hvor der ikke er krig, men der er nogle mennesker, der kæmper for at sende mig tilbage til krigen. For vi er desværre kommet til en tid, hvor mange har glemt, hvad det er, en flygtning flygter fra.

Vi er kommet til en tid, hvor mange kæmper for at sende flygtninge tilbage til deres hjemlande, selvom der fortsat er krig.

Jeg er en flygtning, jeg står her med rigtig mange ufærdige tanker og forfærdelige minder fra krigen.

For nogle måneder siden fejrede jeg min 18-års fødselsdag. Jeg skulle have fejret den i mit hjemland med mine venner og alle mine familiemedlemmer, men det kunne jeg ikke. Jeg skulle have fejret den i vores hus, der blev bombet under krigen.

Da jeg fejrede min fødselsdag her i Danmark, huskede jeg alt det, jeg oplevede i mit liv igennem 18 år.

Jeg stod foran spejlet og spurgte mig selv om, hvad jeg har lært i mit liv i løbet af 18 år. Jeg har lært rigtig mange ting. Jeg har lært, at verden er fuld af uretfærdigheder. Jeg har lært, hvordan det er, at man lever midt i krigen og ikke kan sove på grund af lyden af bomber. Jeg har lært, at politiske og økonomiske interesser er vigtigere end menneskers liv og rettigheder. Jeg har oplevet både krigen og fremmedhad. Men jeg har også lært, at jeg skal kæmpe for noget godt. Jeg har lært at kæmpe for menneskerettigheder.

Jeg kan ikke huske en dag, hvor jeg ikke har været i kamp for en eller anden sag.

I Syrien kæmpede jeg for at overleve. Her i Danmark kæmper jeg for at vise, at jeg er et godt menneske, selvom jeg er flygtning og muslim.

Jeg kæmper og råber højt, at vi er mennesker først, derefter flygtninge.

Vi valgte ikke at blive udsat for krigen.

Vi valgte ikke at forlade vores hjem, vores land og vores familie, men vi blev tvunget til det. Det var krigen, der tvang os.

Vi valgte ikke krigen, det var krigen der udvalgte os.

Vi flygtede fra alt, da bomberne faldt, vores håb var Danmark. Min far valgte Danmark, fordi det på det tidspunkt var muligt at få familiesammenføring hurtigere end i andre lande. Det eneste, han tænkte på, var, hvordan han kunne redde os fra krigen og få os til et sikkert land så hurtigt som muligt, det var derfor, han valgte Danmark.

Nu lever vi her i fred, men vi skal hver eneste dag bevise, at vi er gode nok til at være danskere.

Her på den danske jord har vi kæmpet hårdt med at lære det danske sprog og blive integreret i vores nye land.

Vi kæmper hver dag hård for at vise, at vi er gode nok til at få lov til at være her. Efter en hård kamp for integration får vi pludselig at vide, at vi er gæster her, og at vores opholdstilladelse hele tiden kun vil være midlertidig.

Vi får at vide, at vi skal være klar til at blive sendt hjem på et eller andet tidspunkt, uanset hvor godt vi er blevet integreret, uanset om vi er i gang med en uddannelse eller arbejder og betaler skat til staten, uanset om vi er aktive medborgere eller kontanthjælpsmodtagere, uanset om vi er politiske flygtninge eller krigsflygtninge.

Vi får vide, at der er fred i Syrien, selvom at vi med sikkerhed ved, at der ikke er

fred, hvor vi kommer fra. Vi hører hver dag fra vores familie og venner, der stadig bor i Syrien, hvor usikker situationen i Syrien er.

Vi hører fra politikerne, at der er fred i Somalia, og de somaliske flygtninge skal tilbage, selvom alle ved, at der ikke er fred i Somalia.

Vi får vide, at integrationsydelsen nu er blevet kaldt for hjemsendelsesydelsen.

Jeg er flygtning. At der er flygtninge, der begår kriminalitet, betyder ikke, at jeg skal straffes for deres fejl. At der er flygtninge, der begår kriminalitet, betyder ikke, at alle flygtninge er på denne måde. At der er muslimer, der begår terrorisme, betyder ikke, at alle muslimer er terrorister.

Det er vigtigt, at vi ikke bruger generaliseringer. Det er vigtigt, at vi husker, at ethvert menneske kun er ansvarlig for sig selv.

Jeg og rigtig mange flygtninge, som I ikke hører om i medierne, er blevet integreret og vil gerne det danske samfund. Jeg og mange andre flygtninge har taget afstand fra de flygtninge og muslimer, der laver kriminalitet. Vi mener også, at de skal straffes, fordi vi alle er enige om, at vi skal vise respekt for det samfund, der har beskyttet os mod krigen.

'Det er ikke nemt med den usikkerhed, som vi flygtninge lever med i dagens Danmark. Det er ikke nemt, når man føler, at mange politikere i Folketinget kun kæmper for at få os sendt tilbage til vores hjemland og lukker øjnene for, at der fortsat er krig der.

Det er ikke nemt at stå foran en ubekendt skæbne.

Det er det, vi flygtninge oplever i dag i Danmark.

Selvom at vi ved, at vi ikke er accepteret af mange politikere og deres tilhængere, ved vi også, at der er mange danskere, der står på vores side, støtter os og kæmper med os for vores rettigheder. Danskere, der ved, hvad det er, vi flygtede fra.

Til dem vil jeg sige en stor tak.

En stor tak til dem, der kalder os for de nye danskere i stedet for at kalde os for

gæster.

Jeg er nu 18 år gammel. Jeg var 16 år, da jeg valgte at blive aktiv i de danske medier.

Jeg var 16 år, da jeg blev meget træt af at høre på politikerne, imens de snakkede om mig og min skæbne. Jeg var 16 år, da jeg valgte at vise, hvem jeg er, og kaste mig ind i debatten om flygtninge.

Jeg så på det tidspunkt, hvor meget debatten om flygtninge fyldte, og jeg så, at der ikke var ret mange flygtninge, der stod frem i medierne.

Jeg var 16 år, da jeg valgte at være den unge flygtningepige, der skrev debatter og artikler om flygtninge i de danske aviser.

Det var en af de vigtigste beslutninger, jeg nogensinde har taget, en af de beslutninger, som jeg stadig er glad for at have truffet.

Jeg holdt mange fordrage før, hvor jeg fortalte om min historie om krigen. Jeg skrev rigtig mange debatindlæg i Danmarks største aviser. Jeg kæmpede hårdt, og jeg kæmper stadig meget hårdt for at vise, hvem jeg er. Jeg kæmper hårdt for at vise, at jeg ikke er en perker, men et menneske, der har ret til at leve frit. Et menneske, der har ret til at vælge, hvordan dets fremtid skal se ud.

Nu efter tre år i Danmark er jeg i gang med en gymnasial uddannelse. Jeg er aktiv i debatten, jeg har udgivet en bog på dansk om krigen i mit land, og ligesom mine danske venner har jeg mange drømme og ønsker for, hvordan min fremtid skal forme sig.

Jeg drømmer om tage en videregående uddannelse, arbejde, betale skat og være med til at løfte det samfund, der beskytter mig mod krigen.

Men jeg ved ikke, om jeg vil få lov til det.

Jeg ved ikke, om jeg vil få lov til at blive i Danmark.

Den eneste ting, jeg ved lige nu, er, at hvis jeg en dag bliver sendt hjem, vil der være en ting fra mit liv i Danmark, som jeg hele tiden vil huske. Jeg vil hele tiden

huske de danskere, der støttede os, stod på vores side og kæmpede for vores rettigheder. Jeg vil hele tiden huske de danskere, der kaldte os for de nye danskere i stedet for at kalde os for gæster eller perkere. Jeg vil aldrig glemme den kærlighed og accept, vi fik af rigtig mange danskere.

Sidste år fik vi at vide, at vores kvinder skulle smide niqab og burka. Derefter fik vi vide, at vi skal give hånd for at kunne få dansk statsborgerskab. Lige nu er der et nyt forslag i Folketinget, der kræver, at man skal være gift med en dansker for at kunne få dansk statsborgerskab. Vi hører, at kvinderne skal smide tørklæderne. Det kan også være, at det snart bliver vedtaget, det ved man aldrig.

Hver dag hører vi om somaliske familier, der bliver sendt hjem til krigen. Vi hører også, at der snart er fred i Syrien, og de syriske flygtninge skal tilbage. Og det vil selvfølgelig ske, hvis vi ikke kæmper sammen imod uretfærdigheder.

Nu kan vi godt kæmpe, men snart kan det være for sent.

Alle mener, at de elsker Danmark og kæmper for det. Det tror jeg på. Men enhver har sin egen opfattelse af, hvad det er den rigtige vej for Danmark. Jeg mener, at når man elsker Danmark, betyder det, at man skal kæmpe for humanistiske forhold imod blandt andet de umenneskelige stramninger og love, der vedtages i dag i Danmark.

Det er vigtigt, at vi råber højt og siger, at sådan uretfærdige stramninger og love ikke skal have plads i vores demokratiske Danmark, heller ikke i resten af verden.

At man elsker Danmark, betyder, at man skal kæmpe for at vise verden, at det er ikke Danmark, der sender folk tilbage til krigen. Det er ikke Danmark, der smidder børn og flygtninge på udrejsecentre.

At man elsker Danmark, betyder, at man skal kæmpe for at vise verden, at det er ikke Danmark, der giver økonomisk støtte til folk, der vælger at rejse tilbage til krigen i stedet for at forhindre dem i det.

Det er min opfattelse af kærligheden til Danmark. Og hvis der er nogen, der mener noget andet, så respekterer jeg det.

Nu har jeg fortalt min historie og alle de svære ting, jeg har været igennem.

Selvom, at jeg står foran en ubekendt og mørk fremtid, men jeg er stadig så heldig. Kun når jeg sammenligner mig med folk, der bor på Kærshovedgård, føler jeg mig så heldig. Jeg fik lov til at få en uddannelse, jeg kan rejse rundt i denne verden på ferie, jeg kan gå ud, når jeg har lyst til det, men det får folk på Kærshovedgård ikke lov til.

Nu står vi her på Kærshovedgård. Nu står vi på en sort plet på danmarkskortet. Vi står på et sted, hvor der bor folk, der har mistet alle deres rettigheder.

For nogle uger siden var jeg inde i udrejsecenter Kærshovedgård. Jeg så med egne øjne, hvordan deres liv er. Jeg mødte folk, der bor her, og fik en snak med dem. Jeg spurgte dem om alle de ting, jeg kunne komme i tanker om. Jeg kunne forstå alt det, de sagde. Jeg kunne forstå, hvor hårdt deres liv er. Men der var en enkelt ting, som jeg ikke kunne forstå: Hvordan kan de være så stærke? Hvordan kan de holde ud at leve på denne måde?

Kære du, der står og hører på mig nu, kan du svare mig på, hvorfor skal der bo mennesker på et sted som Kærshovedgård, der tidligere var et fængsel? Hvorfor skal de være isoleret fra samfundet?

Dem, der bor her på Kærshovedgård, er mennesker ligesom os. De har følelser ligesom os. De kan også blive trætte og føle sig presset!

Vi må gerne blive uenige, men det er vigtigt, at vi sikrer os, at det, vi er enige eller uenige om, er noget, der sker i virkeligheden og ikke bare "fake news". Det er vigtigt, at vi huske på, at sandheden ikke er noget, vi kan blive enige eller uenige om! Sandhed er sandhed!

At folk lever under forfærdelige forhold i udrejsecentre på dansk jord, er en sandhed!

Mange mennesker har desværre denne opfattelse, at alle dem, der bor på udrejsecentre, er kriminelle, men det er de ikke! Mange af dem, som bor derude, har ansøgt om asyl i Danmark, men deres ansøgning er blevet afvist, derfor er de blevet tvunget til at bo der!

Kun en lille del af dem er tidligere kriminelle, og når man siger tidligere kriminelle, så betyder det, at de har udstået deres straf, og derfor ikke længere er

kriminelle. Det betyder også, at hvis de var danske statsborgere, så kunne de bare komme ud i samfundet og få en ekstra chance i livet, men det kan de ikke, fordi de ikke er danskere!

Lang de fleste af dem, der bor her på Kærshovedgård, får ingen penge. Kun de få af dem, som er på tålt ophold, får ca. 400 kr. hver fjortende dag.

Nogle er dem, der bor her, er statsløse. Det betyder, at de ikke hører til nogen steder og er uaccepteret og uønsket alle steder, også i det demokratiske og menneskelige Danmark. De er bare placeret her på Kærshovedgård for at ”motivere” dem til at rejse hjem, men intet land vil tage imod dem!

Her på Kærshovedgård kan du møde folk, som har boet her i årevis. Nogle af dem har prøvet at begå selvmord flere gange, mens andre stadig kæmper for deres drømme og ønsker om en bedre fremtid. Det gør de, selvom betingelserne, hvorunder de lever, lader dem føle, at de ikke har ret til at drømme!

Den 11. oktober 2017 besluttede en gruppe af folk, der bor her på Kærshovedgård, at sultestrejke i protest mod de forhold, de lever under. Deres mål var at fange mediernes og folks opmærksomhed, men der var meget meget lidt omtale om det i medierne, selvom at folk var på sultestrejke i 17 dage! Prøv lige at tænke på, hvor forfærdeligt det er, at folk på et dansk udrejsecenter holder sultestrejke i mere en to uger, uden at der bliver taget notits af det! Det var noget, der skulle cirkulere i alle medierne!

Kære danskere. At I er blevet født i et demokrati, betyder ikke, at jeres børnebørn også vil vokse op i et demokrati. Jeg håber, at I alle vil forstå, at religionsfrihed, demokrati og menneskelighed er under pres.

Det er ikke os og jer, der skal stå imod hinanden og kæmpe imod hinanden. Det er os og jer, der skal stå sammen imod alle dem, der vil skabe had mellem os.

Når man er en del af denne verden, er man nødt til at tage en del af ansvaret for det, der sker rundt omkring i verden. Man kan ikke isolere sig fra hele verden og lade være med at hjælpe!

Rigdom kan betyde mange ting. Rigdommen er ikke kun økonomi. Et rigt land er det land, der både er rig på økonomi, men også rig på menneskelige værdier.

Igennem mine oplevelser har jeg også lært noget, som jeg gerne ville dele med jer. Jeg har lært, at selvom jeg er kurder, betyder det ikke, at jeg kun skal kæmpe for kurdernes rettigheder. At du er dansker, betyder ikke, at du kun skal kæmpe for etniske danskere. Det er vigtigt, at vi forstår, at vi alle er en del af denne verden. Vi har alle ansvar for hinanden. Det er vigtigt, at vi stiller de svære spørgsmål.

Hvor kommer de våben, der dræber folk i krigsområder, fra?

Det er et af de svære spørgsmål, som vi er nødt til at tage på bordet og diskutere. Nogle gange kan sandheden gøre ondt, men vi er nødt til at åbne vores øjne og ører.

Vi kan ikke bare sige, at det ikke er vores problem. Jeg bor nu i Danmark i fred, jeg kan også sige, at krigen i Syrien ikke er mit problem længere, men det vil jeg aldrig kunne sige. For det er mit problem, det er vores allesammens problem.

Jeg tror på, at hvis vi alle en dag står sammen, kan vi redde menneskers liv. Hvis vi står op imod dem, der laver våben og sælger dem til diktatorer, kan vi svække dem, der dræber uskyldige folk mange steder i vores verden.

Tavshed kan også nogle gange være skyldigt.

Det er nok, at vi sætter os ind i andre menneskers svære situationer for at vide, hvor hårdt det er at leve i krigsområder uden at få hjælp af nogen.

Det er vigtigt, at vi husker, at alle har ret til at leve et sikkert og frit liv. Det er vigtigt, at vi tror på, at vi kan gøre en forskel, når vi er sammen.

Efter 18 år i denne verden er mit ønske, at vi kan stå sammen og kæmpe imod alle dem, der vil adskille os mennesker fra hinanden og skabe had og racisme mellem os. Jeg håber, at vi kan kæmpe sammen imod krige og racisme.

Ingen kan alt, alle kan noget, men sammen kan vi det hele.

Tak!

Kilde

Rahimas Facebookside

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/rahima-abdullahs-demonstrationstale-2019>